

sannas haige 'maas. Oh! kui wägga wottab ta ennast wist rõmustada, sest ma arwan et ta onmeti ihhaldab süa, et agga temma jallad haiged. Mul on ka plaastrid taskus, sedda ma ostsin temmale, kui ma eile omma issaga liinas olin, ja ostsin sedda omma ennese rahha eest, mis ma omma eesimesse paari sukkade eest olin sanud, ja neid olin, omma kasso willost keddranud ja kuddanud. Tahhan nüüd sedda plaastri selle waese naesele nartsu peale woida, ja temma jalgede peale panna, ja temma peab sedda leent sõma, siis wõttab ta mind tänada; agga õiguse polest ta küll peaks mo emma tänama, sest mo kallid emma andis mulle willo ja leent, ja satis mulle sedda rõmo et ma teist woin aitada ja rõmustada. — — Menda juttustas ta ilka peale, Mihklika päes, kunni nemmad se haige wabbat naese sauna ette said.

Mihkel läks ka sauna sisse ja näggi seal naest, jallad täis haru, mis pis-

soke Häddi sure hõlega plaastri, nartsu dega linni panni. Kui ta sedda sai teinud, siis ta wottis rättiko waagna peale ja pallus haiget et ta wottaiks süa. Ja se hakkas tedda tänama, agga jubba Häddi olin noppeste ufsest wälja läinud, ja ei tulnud mitte taggasi. Oh! Jummal tasus go sedda selle hea lapsele, ütles haige; ilma temmata peaksin küll nälga ja haiguse ärranduma, agga pea igga päwa talle tulles temma, ja toob mulle toidust ja rohko, ja rõmustab ennast se jures. — Oh, Jummal! kui agga temma wanne mad temmaga ei wõtta sepärrast tõrrelda. Jummal laske nende hea innimeste kássi hásti láia siin, ja seál iggaweste! Ta panni láed risti, ja lugges Jummalat tánnades ja süddamest palludes.

Jubba Mihkel olin hopis ärraunnustanud, et ta hoopst piddi otsima ja mõtles agga Häddi peale. Edeste! ütles temma wimaks: Häddi on áks wägga hea laps, agga wist on need